

عنوان مقاله:

تأثیر سبک خراسانی بر نگارگری ایرانی

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های دستوری و بلاغی، دوره 5، شماره 8 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

منیر عسگر نژاد - مدرس دانشگاه آزاد اسلامی، تهران مرکز

محمدعلی گذشتی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران مرکز

خلاصه مقاله:

احساس، زبان مشترک انسان‌هاست و ادبیات و هنر، زبان بیان احساس؛ ادبیات زبان گفتار و نوشتار است و هنر بازگوکننده آن به روایت تصویر. طبیعت بهترین و آموزنده‌ترین تصویر برای شاعران و هنرمندان است. در سبک خراسانی، به‌ویژه در شاهنامه، اشعار رودکی، سخن منوچهری، خمسه نظامی و... عناصر طبیعی، الهام‌بخش شاعران در سروده‌ها می‌باشند که در سایر سبک‌ها کمتر با آن روبرو هستیم. پیوند ادبیات و نقاشی امری غیرقابل انکار است و اجزای این پیوند را در سبک خراسانی و مکتب نگارگری هرات به عالی‌ترین شکل خود می‌بینیم. می‌توان گفت که زیبایی‌شناسی ادبی هنری، نه تنها با سبک خراسانی آغاز می‌شود، بلکه در این سبک به عالی‌ترین درجه نیز می‌رسد. کتابت، معماری، نگارگری، نقاشی قهوه‌خانه‌ای و... از نمونه‌هایی تکامل یافته در اثبات این فرضیه است که سبک خراسانی، مادر ادبیات تصویری فارسی است.

کلمات کلیدی:

سبک خراسانی، هنر، نگارگری، زیبایی‌شناسی، شاهنامه، فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/871924>

